

1. Italská republika tím, že region Abruzzi neověřil, zda záměr výstavby mimoměstského okruhu v Teramo (záměr známý pod jménem „Lotto zero-Variante, tra Teramo e Giulianova, alla strada statale SS 80“) patří mezi ty, uvedené v příloze II směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, vyžadoval posouzení vlivů na životní prostředí v souladu s články 5 až 10 této směrnice, nesplnila své povinnosti, které jí jsou uloženy na základě čl. 4 odst. 2 této směrnice.

2. Italské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 109, 4.5.2002.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(druhého senátu)

ze dne 10. června 2004

ve věci C-168/02 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Oberster Gerichtshof): Rudolf Kronhofer proti Marianne Maier, Christianu Möllerovi, Wirichu Hofiusovi, Zeki Karanovi (¹)

(„Bruselská úmluva — Čl. 5 bod 3 — Příslušnost ve věcech týkajících se protiprávního jednání či jednání, které je považováno na roveň protiprávnímu jednání (deliktivní a kvazideliktivní odpovědnosti) — Místo, kde došlo ke škodné události — Majetková újma utrpěná v souvislosti s umístováním kapitálu v jiném státě, který je smluvní stranou“)

(2004/C 190/03)

(Jednací jazyk: němčina)

(Prozatímní překlad; konečný překlad bude zveřejněn ve „Sbírce rozhodnutí Soudního dvora“)

Ve věci C-168/02, jejímž předmětem je žádost zasláná Soudnímu dvoru na základě protokolu ze dne 3. června 1971 o výkladu úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech Soudním dvorem Oberster Gerichtshof (Rakousko), směřující k získání, ve sporu probíhající před tímto soudem mezi Rudolfem Kronhoferem a Marianne Maier, Christianem Möllem, Wirichem Hofiusem, Zeki Karanem, rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu čl. 5 bodu 3 uvedené úmluvy ze dne 27. září 1968 (Úř. věst. 1972 L 299, s. 32) ve znění úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku (Úř. věst. L 304, s. 1 a – pozměněný text – s. 77), úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky (Úř. věst. L 388, s. 1), úmluvy ze dne 26. května 1989

o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky (Úř. věst. L 285, s. 1) a úmluvy ze dne 29. listopadu 1996 o přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království (Úř. věst. 1997 C 15, s. 1), Soudní dvůr (druhý senát), ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), R. Schintgen a N. Colneric, soudci, generální advokát: P. Léger, tajemník: H. von Holstein, zástupce tajemníka, vydal dne 10. června 2004 rozsudek, jehož výrok je následující:

Článek 5 bod 3 úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve znění úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irsku a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky, úmluvy ze dne 26. května 1989 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky a úmluvy ze dne 29. listopadu 1996 o přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království musí být vykládán v tom smyslu, že výraz „místo, kde došlo ke škodné události“ nezahrnuje místo bydliště žalobce, kde se nachází „centrum jeho majetkových zájmů“ jenom z toho důvodu, že zde utrpěl peněžní újmu vyplývající ze ztráty části jeho majetku, ke které došlo a kterou utrpěl v jiném státě, který je smluvní stranou.

(¹) Úř. věst. C 169, 13.7.2002.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

(velkého senátu)

ze dne 8. června 2004

ve věci C-220/02 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Oberste Gerichtshof): Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten proti Wirtschaftskammer Österreich (¹)

(„Zásada stejné odměny za práci pro muže a ženy — Pojem odměny — Přihlédnutí k dobám odslouženým v rámci vojenské služby při výpočtu odstupného — Možnost srovnat pracovníky, kteří vykonávají vojenskou službu a ženy, které po uplynutí své mateřské dovolené čerpají rodičovskou dovolenou, k jejichž délce trvání není při výpočtu odstupného přihlédnuto“)

(2004/C 190/04)

(Jednací jazyk: němčina)

(Prozatímní překlad; konečný překlad bude zveřejněn ve „Sbírce rozhodnutí Soudního dvora“)

Ve věci C-220/02, jejímž předmětem je žádost zasláná Soudnímu dvoru na základě článku 234 ES Oberster